

TAR BÉLA

az éj

*ma álmok néma
verme
méhében
bujdokol a Hold.
a letűnt Idő
hull a Kertre,
ködébe vész,
mi élő és mi holt.
súlya van minden
havazásnak,
virágaid is
csontig áznak,
válladra terhet szór
a Tél.
nem hoz ma
új álmat az éj.*

ALSÓKUBINI HAJNAL

*valami
a hold fényéből
itt maradt
reggelre
még a fákon
ezüstbe
öltözött
madarak
a fémszínű
fenyőfaágon
szárnyukon
az éj sötét fátyla
mint
vizes vászon
borul a tájra
valami
itt
maradt
egy suhanó Angyal
és lila árnya
kapaszkodik
a madártrillába.*

az est

*a délután
színeit lebontja
zuhan az
IDŐ
a ház-
falakra
mint
megkopott puzzle
millió
darabja
/és nincs kéz
mi újból
összerakja/
hervad szemem
színes virága
szirmai hullnak
az IDŐ
falára
üres az utca
megpihen
csak
hiányod
lépdel*